

SZÖVEG –
SZÁM KATI

KÉP –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

„Szél vagyok.

Hozok,
és viszek „

Ha Rúzsa Magdira gondolok, a bátorság jut eszembe. Bátorság az elinduláshoz, a sikerhez, a tervekhez, a saját úthoz, bátorság a kemény és a lágy hangokhoz. Tud tisztán karcos lenni és fátyolosan rezgő, tud hosszú csendeket kívárni és hajtani a ritmust, mint a vadlovat. Ezt a bátorságot akkor is érezném a hangját hallgatva, ha nem tudnék róla semmit.

- ◆ – **Hogy viselted a közönség távollétét épp a legnagyobb fellépési szezonban?**
– Megpróbáltam a legjobb oldalt látni, kihasználtam a ritka helyzetet, nagyon kreatív voltam. Olyasmit teremtettem meg, ami lehet, hogy sokkal többet ad majd belőlem a közönségnek, mint eddig bármi, mert nagyon más, mint az eddigi munkáim, és ez talán másképp nem született volna meg. Rendszerint a buszban dolgozom, koncertre menet vagy vissza; sosem tudtam így lelassulni. Hogy mi ez a meglepetés, az még titok, ez év decemberére készítettem, és egy lemezt is összeraktam ez alatt a pár hónap alatt. Magammal is tudtam foglalkozni, rájöttem, hogy 19 éves korom óta nem volt olyan nyarom, hogy élvezzem a napsütést. És azt hiszem, az előre dolgozással annyi időt spóroltam most a következő két évre, hogy az is nagy segítség lesz. És közben jókat főztem... Kettős személyiség vagyok, nagyon tudok pörögni is és elmélyülni is. Gyerekkoromban volt ilyen utoljára, hogy ültem, és néztem, ahogy a szél játszik a fűszálakon. Korán keltem, és megszerettem a hajnalokat, amikor már fény van, de még csend, álltam az erkélyen és éreztem, ahogy összecsiptek az a hűvös levegő, és éreztem, hogy ez jó.

– Az előadóművész a közönség visszajelzéséből merít erőt, nem? Ez nem hiányzott?

– Igen és nem, mert az alkotótársaimtól most is jött sok biztató visszajelzés munka közben, és ha ők örülnek, akkor a közönség is örülni fog, csak most ki kell várnom az ő örömeiket. Persze, hiányzott a nyilvánosság, de ha az ember ilyen sokszor találkozik a színpadi énjével, néha elfelejti, hogy van egy magánember énje is. A kettőt olykor nagyon nehéz egyszerre megélni, kettéválasztani. Most annyira az átlagember életemet élhettem, hogy amikor a karantén vége felé ültem az autóban, és a rádióban meghallottam a hangomat, hirtelen rádöbbenem, hogy jé, ez is én vagyok, illetve „te jó ég! Ez vagyok én!” Annyira nem éltem az életemnek azt a részét, hogy olyan volt, mint amikor feljössz a víz alól levegőt venni.

– Amikor legutóbb beszélgettünk, elmesélted, hazafelé autózva hogyan teszed le a nagyvárosi életet, és veszed föl fokozatosan a vajdasági falud ritmusát. Most visszaveszed a városi, énekesnői életet, visszatérsz a színpadra. Ez a pár hónap abban segített, hogy könnyebben elváltasd, vagy hogy a kettősségében együtt éld a két fajta életet?

– Rájöttem, hogy szeretem, ha gyakrabban találkozik a két világ, nem jó, amikor hosszú időre szétváljak. Én már majdnem annyi időt töltöttem színpadon, mint Kishegyesen. Egyik énem a másik nélkül már magányos.

– Emlékszel olyan pillanatra vagy felismerésre az életben, amely ennyire kizökkentett, mint ez az autós rádióhallgatás?

– A teltházás Aréna-koncerteken, amikor az emberek visszaénekelnek egy dalt, néha eszembe jutott, hogy „Úristen, én ezt a dalt a kis szobámban írtam egyedül, és most itt van!” Ez akkora váltás! Amikor élem, amikor benne vagyok, nem tűnik fel, mennyire népmesei a történetem. Kamaszként Taizében voltam egy keresztény táborban. A búcsúestén a tábort vezető atya odalépett hozzám, és megáldott. Mintha akkor egy üvegúra szétrobbant volna körülöttem, abban a pillanatban minden megváltozott. Szerettem azt gondolni, hogy azóta tudok jót alkotni, azóta lettem én sikeres ember. Egyszer egy nehéz helyzetben megisméltődött ugyanez, egy pap odalépett hozzám, és megáldott. Mintha odafönt tudnák, mikor fogy el a municióm.

– Még mostanában is 10 évre tervezel előre?

– Persze, sőt!

– Ez a céltudatosság nem nyomasztó néha a munkatársaidnak, a párodnak?

– Nem, szeretik, hogy nem vagyok egy csapongó típus, aki nem tudja, mit miért csinál. Céljaim, terveim vannak, és rendben, fegyelemmel szeretem megvalósítani ezeket. Engem nem lehet megállítani, ha elindulok. Szerintem ez nekik is biztonságérzetet ad. Nagyon szeretem a munkámat, a kollégáimat, ha ezt kivennék a kezemből...

– ...de mi van, ha olyan akadály jön szembe, ami nem rajtad múlik?

– ...az más, én csak tervezek. Lehet, hogy nem jutsz el odáig, ameddig szeretnél, de valameddig eljutsz, még ha túl nagyot is álmodtál. És az jó, mert nem mindegy, hogy hol a határ, és azt mennyire közelíted meg.

– Csak a zenével kapcsolatban tervezel ilyen szigorúan?

– A magánéletben is tervezgetős vagyok, de a nagy álmok, kihívások, célok inkább szakmaiak, a magánéletben nem lehet ennyire tervezni, ott sok minden nem csak rajtam múlik. Persze a nyugodt, biztos háttér komoly támaszt ad.

– Amit megvalósítasz, annak van időd örülni?

– Sokáig nem volt. A menedzserem szoktatott rá, hogy álljak már le néha, élvezzem a pillanatot, üljek rá a sikerélményre, ne azon gondolkozzak már az utolsó szám után, hogy hogy is legyen a következő koncerten. Most az Aréna után le is mentünk kicsit Olaszországba a barátokkal örülni, és meg is kérdeztem magamtól: „Miért is rohanok én át így az életen?”

– Szerinted melyik területen írtál eddig nagyobb ívet az előadói pályádon? Zenében, szövegben, színpadi megjelenésben?

– Ezek nagyon együtt mozognak. Sokan gondolják azt, hogy hirtelen váltottam stílust, valóban sokat változtam – megértettem, hogy működik a világ, a szakma –, de közben pontosan éreztem, milyen tempóban tudok együtt maradni a közönséggel. Megtanultam, mi áll nekem jól. Szerették azt a hangomat hallani, amelyik recseg, ropog, de 29 dalt úgy elénekelni nem lehet. Ma már tudom, hogy nem kell minden dalban leülvöltenem a csillagokat, nem kell állandóan bizonyítanom, hogy azt is ki tudom énekelni. Az emberek ezt már tudják, és bíznak a portékámban. Megengedem magamnak, hogy játsszak a hangommal, hogy másfajta dalok is szülessenek. És megtanultam, hogy ha a közönség valamire nem vevő, azt nem kell erőltetni.

”
**Én nem
a meg nem
értett művész
akartam lenni,**
hanem az, akinek van
közönsége, aki tud adni.

A közönségemnek alkotok, így figyelem őket folyamatosan, akkor is, amikor azt hiszik, hogy nem. Ráadásul igényes a közönségem, és ez is nagy segítség nekem. Én nem a meg nem értett művész akartam lenni, hanem az, akinek van közönsége, aki tud adni, összhangban van önmagával.

– Feladtad, hogy rockénekes legyél?

– Én az vagyok. Nem csak akkor vagy rockénekes, ha szétcsattognak a hátadon a gitárok. Elkezdtem keresni a dallamokat, amiket szeretek, és rájöttem, hogy azokat a közönség is szereti. Rockénekes leszek bármilyen zenei köntösben, mert olyan hangszínnel, sounddal születtem. Amikor ezt megértettem, meg is nyugodtam. Már nem csak akkor hiszem magam jónak, ha rockdalokat énekelek, mert ez a valami bennem van. Ez a hangom személyisége, de úgyesen sok stílusban tudok játszani vele, és Szakos Krisztiánnal nagyon jó csapat vagyunk, egymásra találtunk a zenében. A szakmai csodákat velem élem meg, no meg a zenekarral és Presser Gáborral.

– Egyetlen percre sem vágytál vissza a szülésznői hivatáshoz? Egy kézzelfogható, polgári feladathoz?

– Azt hiszem, a monotonitással van bajom... sőt, valójában nem is tudom magam már elképzelni az alkotás nélkül, a zene nélkül. Régebben inkább a színpad érdekelt,

magammal foglalkoztam, ma inkább az alkotás érdekel, és már kihallom a tömegből, ha valaki tehetséges. Ilyenkor meg is örülök.

– Szoktál még lovagolni?

– Igen. Vágtázní szeretek. Azt a fajta érzést, hogy egy hatalmas állattal összedolgozunk, én irányítom őt, de azért nagyon is bele tudna szólni, ha akarna. Kölcsönös bizalom, egyensúly. Szabadságot ad, spirituszt.

– Vágtat, ahogy te is?

– Kicsit igen. Talán ezért is tanulok lovagolni.

– Egyszer mesélted, hogy azért szeretsz egy Elviszámot, mert anyukád kedvence volt, és boldognak láttad, amikor hallgatta. Ennyire fontos, hogy őt boldognak lásd?

– Gyerekkoromban sokat láttam sírni, és mindig azt mondogattam neki, „*ha nagy leszek, teremtek neked egy olyan világot, ahol nem fogsz soha sírni.*” Ezért is tervezek annyira előre, mert megfogadtam, hogy én nem fogok egyik napról a másikra élni. Nem szeretem a keserűséget, azt a monoton beletörődést, amikor az emberek vállán ott ül a bánat és nem mozdul. A meggyötörtségtől, a reménytelenségtől menekülök, mert azt érzem, hogy az tényleg olyan, mint egy vírus, átragad a másikra. De szeretek örömet szerezni olyan embereknek, akiken látom, hogy küzdenek, mindent megtesznek, csak nincs lehetőségük változtatni, mert idősek, betegek, vagy egyszerűen csak olyanok a körülményeik, hogy bilincsként hatnak. Tudom, milyen érzés az, amikor valaki váratlanul jót tesz veled. Amikor rossz kedvem van, igyekszem úgy szervezni a programokat, hogy csak akkor találkozjak másokkal, ha már összeszedtem magam. Magamból sem ezt akarom adni, soha.

– De a melletted élőket nem könnyű ebből kihagyni.

– Mégis igyekszem.

– Kemény vagy. Sosem engeded el magad?

– Az vagyok, lakik bennem egy katonatiszt, és lassan megtanulok vele együtt dolgozni. A karrieremben jó is, hogy velem van. Hajt, nem kímél és sikerekhez juttat. Attól, hogy az emberek látják, hogy bajom van, még nem oldódik meg a problémám. Azt a gondot nem véletlenül én kaptam, nem azért, hogy a szüleimnek, a tesómnak, a férjemnek átadjam. És ez nem azt jelenti, hogy nem tudok együtt örülni velük, és nem is olyasmikről

beszélék, amikor valakit megbántanak és elsírja magát. Olyankor mindenki elsírja magát. Én arról beszélek, amikor valaki sokáig láthatóan cipeli magával a gondokat.

– És neked a magad gondja jó lesz majd dal-alapanyag-nak is, igaz?

– Pontosan. Szerintem azok nem nagyon tudnak írni és előadni, akik nem éltek meg dolgokat. Az igazi üzenetek a megélt dolgokból születnek. Persze, fikciók is vannak, de a velős mondatokat a valóság szüli. Tudok én vidám, csengő-bongó nótát is énekelni és olyat is, ami gyomron vág. Sokféle vagyok, és sokáig zavart is, miért nem tudok én egyértelműen valamilyen lenni. Folyamatos változásban vagyok, nincs egy arcom, még az is hat rám, hogy aznap hogy van a hajam, milyen ruhában vagyok.

– Mi benned az állandó?

– Szél vagyok. De mindig hozok és viszek valamit.

– Megint az adni és kapni ... amikor legutóbb beszélgettünk, kétszer is említetted valahogy a veszteség-nyereség fogalom párt.

– Ebben hiszek. Minden két irányba működik, és szeretek adni is és kapni is.

– Azt is mondtad akkor, pontosan tudod, mit kellett odaadnod a karrierért.

– Ez attól függ, milyen szinten akarod azt csinálni, amit csinálsz. Ha százszázalékosan, akkor annak ára van. A szeretteidnek nem könnyű elfogadni, hogy nem egy átlag rutin szerint éled az életed.

– Sosem gondoltad, hogy nem biztos, hogy megérte?

– Dehogyan. Ezerszer ugyanígy csinálnám. A színpadnál erősebb dopping nem létezik.

– És ebből tudsz adni az életed párjának?

– Nem. Ő csak az örömet látja és a boldogságot, de az hat rá is. A színpadi dolgokat csak az érti meg, aki már megtapasztalta a tömeg erejét. Azt az eufóriát. Pontosan ezért fontos, hogy ne árulj zsákbamacsát. Amikor megismerkedtünk a párommal, akkor is tudta ezt.

– A drognak az a veszélye, hogy már semmi sem képes überelni az érzést, amit ad. Nem rossz a társadnak azt látni, hogy ennek ő nem részese?

– Ha igazán szeret, akkor nem. Illetve a részese, mert az öröm, amit a színpadon begyűjtök, másnap lehet,

hogyan ott lesz egy tál levesben vagy egy nagy nevetésben, ami csak az övé, illetve a miénk. Viszont ez egy másfajta érzés, ezzel nem lehet összehasonlítani az örömet, hogy van egy társad. A hivatásomban lubickolok...

– ...és jobb úgy lubickolni, hogy várnak a parton?

– Jobb! Kell a biztos pont. Kapaszkodó. Támasz. Otthon.

– **Augusztus 17-én Tiszafüreden indulnak a koncertjeid, szeptember 20-án Budapest Park, márciusban újra Aréna. El tudod képzelni, hogy a jövőben leáldozzon a tömegrendezvények kora? Mennyire fontos neked, hogy tömegek hallgassanak egyszerre?**

Csend. Aztán a választ Magdi csak odasúgja:

– Nagyooooon.

Csend.

– Nézd, én egy ügyes lány vagyok, biztosan tudnék dobantani, de azt hiszem, hogy csendben belehalnék. Rájöttem, hogy zenéből rakott össze a Jóisten. Nem kapna táplálékot a lelkem. És szerintem a mai embert nem lehet sokáig megkötni. Az öröm, az élmény ott kell, hogy legyen az életünkben. ♦

